

[Hans Hansen (Rørby).]

forsvarsminister, som overfor mig udtalte, at hvis man nøjedes med en uddannelsestid på 6 måneder, skulle der overmåde mange langtidsfunktionærer til, idet uddannelsen for de menige ville blive så mangelfuld, at dette var nødvendigt. Jeg forstår vist ikke rigtigt den højtærede minister; for hvis man på det grundlag, der her er forelagt, uddanner 17 000 om året og opgaverne skal være de samme, skal der vel ikke mange flere langtidsfunktionærer til.

Jeg ved heller ikke, om tjenestetiden i fremtiden, under den nye ordning, bliver helt anderledes, end den har været hidtil, men jeg ved, hvordan den har været. Jeg ved, at man har indkaldt soldater og ladet dem gennemgå en læretid på 4 måneder som almindelige rekrutter og så en tjenestetid, undertiden på 14 måneder, hvorunder de har tilbragt al tiden dels med at gøre vagt-tjeneste, dels med rengøring, dels som arbejdsmand, og det er en udbredt opfattelse, at man på denne måde spilder tiden fuldstændig. Måske skal det være anderledes fremover — det ved jeg jo ikke —, men det må vel være meningen, at soldaterne skal lære noget hele tiden, når de er inde. Hvis vi opretholder systemet med langtidsfunktionærer, og, sådan som jeg henstillede, foretager en halvering, kan jeg ikke se andet, end at man vil få en bedre og mere effektiv hær. Skønt jeg indrømmer, at jeg har meget lidt tro på nytten af en hær i det hele taget, synes jeg dog, det ville være bedre end det, der her er foreslået.

Militarismen hviler på tvang. Gør man det til en frivillig sag, om man vil være soldat, afskaffer man dermed militarismen i den forstand og har derved lagt spørgsmålet ud i befolkningen. Jeg nærer ingen tvivl om, at både tonen i hæren og befolkningens stilling overfor hæren da vil blive en ganske anden end nu. Jeg kan derfor kun se, at det vil være en fordel at gå bort fra den tvungne værnepligt og over til et frivilligt værn.

Iøvrigt har jeg den opfattelse — og dette være sagt både til forsvarsministeren og til udvalgets ærede ordfører —, at det standpunkt, retsforbundet har, bør betragtes som sagligt, selvom man er uenig med os. Vi har taget det standpunkt at gå imod den tvungne værnepligt, men samtidig erkender vi, at

der her er tale om en opgave, som skal løses, og den bør løses på den bedst mulige måde.

Alfred Jensen: Jeg forstår ikke, hvorfor den ærede ordfører (Rasmus Hansen) blev så ophidset over mine udtalelser angående mandskabsorganisationerne, at det absolut var nødvendigt for ham at komme op og skyde mig et eller andet skinmotiv i skoene. Jeg skal svare, at når jeg rejste spørgsmålet, var det, fordi jeg i dagbladene havde set, at mandskabsorganisationerne en bestemt eftermiddag havde gjort udvalget deres opvarning, og det svarede jeg på ved afbrydelsen. Naturligvis retter jeg mig efter de oplysninger, udvalgets formand har bragt på den foranledning, jeg har givet ham her. Tilbage er så, hvad jeg i og for sig burde vide, at den atlantiske presse ikke altid omgås sandheden på den måde, den burde gøre, men det er ikke alene mig, der må tage dette i betragtning, det må det ærede medlem hr. Rasmus Hansen også — det skulle han tænke på, når han taler om baggrunden for Danmarks tilslutning til Atlantpagten.

Jeg føler det ikke nødvendigt i dag i anledning af det ærede medlems udtalelser om Atlantpagten og hensigten for Atlantpagtens tilhængere, som er at sikre freden, at gå ind på en nøjere gennemgang af pagtens tilblivelseshistorie og baggrunden for den eller at komme frem med de udtalelser, der er fremsat angående USA's udenrigspolitik med hensyn til anvendelsen af de styrker, som også Danmark leverer til den amerikanske øverstkommanderende her i Europa. Det er muligt, at det ærede medlem og andre har haft den opfattelse, at Atlantpagten ville medvirke til at sikre freden og sikre afspænding, men hverken det ærede medlem eller andre kan være blinde for, at der ikke er sket nogen afspænding i den periode, Atlantpagten har eksisteret. Selv ministeren indrømmer her i dag, at der er utryghed. Det ville han bestride forleden, da jeg fremholdt hans udtalelser om, at hensigten med oprustningen skulle være at nå frem til en afspænding mellem øst og vest. Kendsgerningen er, at situationen er så spændt, som den vel nogensinde har været. Derfor forekommer det mig, at man i stedet for at anvende tale-måder burde gøre noget for at klare problemerne. Og nu står det ærede medlem hr.